

Glas svetega Jožefa iz Pompeja

“Tam daleč, preko morja, te pričakuje sveti Jožef iz Pompeja” (misel patra Janeza po 22 letih bivanja v Argentini, ko je bil nekaj časa v Evropi in se odloči, da gre nazaj)

(Posebna številka v spomin Monsinorja Janeza Hladnika, ob 50.letnici smrti.)

Monsinor Janez Hladnik, življenje in delo:

Posvečamo to številko glasnika v spomin ustanovitelja naše skupnosti in glasnika, Monsinorju Janezu Hladniku, ob 50.letnici smrti. Najprej bomo predstavili njegovo življenje. Viri so pričevanja ljudi, avtobiografija ki jo je sam spisal, zgodovinski dokumenti župnije, bilteni junija 1965 in maja 1966, časopis Svobodna Slovenija in spletne strani.

Janez Hladnik se je rodil v Petkovcih (pod avstro-ogrsko oblastjo), 22.decembra 1902, v verni družini s 14 otroci. Krščen je bil naslednji dan v cerkvi Sv. Mihaela. Srednjo šolo je obiskoval v Šentvidu. Vstopil je v ljubljansko semenišče po zaslugi njegovega strica duhovnika, ki ga je poučeval in ob mamini vzpodbudi. Tam je študiral filozofijo in teologijo. V duhovnika je bil posvečen 25.julija leta 1927. Bil je kaplan v Kostanjevici in v Metliki. Kasneje je bil premeščen v Zagreb, glavno mesto Hrvaške, da bi skrbel za slovenske duše v tem mestu.

Leta 1936 je prišel v Argentino, da bi pomagal patru Jožetu Kastelicu za slovensko skupnost ki je živela v tej državi. Ko je g. Kastelic umrl na izletu na gori Akonkagva, je on prevzel vodstvo skupnosti. Medtem je bil kaplan v župniji Svete Roze Limanske v centru Buenos Airesa.

Janez Hladnik je imel skozi vse življenje močan politični, socialni in apostolski kompromis. Leta 1936 je zbruhnila civilna vojna v Španiji pod vodstvom Franka, ki sta ga podpirala Hitler in Mussolini. To je bil napad na demokracijo in svobodo, za kar je ljudska fronta vzbujala simpatije. Slovenske brigade so se prostovoljno javile za podpiranje Republikancev, med njimi tudi Janez Hladnik, ki je prišel v Argentino že tisto leto.

Veliko slovenskih rojakov je podpiralo partizane. Janez je bil proti njim. Položaj je temeljil na informacijah jugoslovanske vlade, s sedežem v Londonu, v pismih in osebnih dokumentih. Preveril je, da partizani se niso borili proti okupatorjem Jugoslavije temveč so hoteli izpeljati socialistično revolucijo. Tako se je izjavil proti revoluciji in začel pripovedovati lastno mnenje o tej zadevi. Svoje misli je tudi izjavljal v reviji "Duhovno življenje", katero je ustanovil pater Kastelic leta 1934 in katero je on vodil od 1938 dalje.

Z duhovno in materialno podporo Slovencev je pater Hladnik neutrudno delal. Vzel si je čas za obisk Slovencev ki so živeli v notranjosti Argentine in v drugih provincah kot Entre Rios. Ostala mu je živo pred očmi slika sončnega zahoda na bregu reke Parana. Ko je prišel v to mesto je maševal v cerkvi Svetega Mihaela, potem je obiskal slovenske družine. Bil je zelo vesel ker so tudi tam dobivali njegovo revijo. Prišel je v stik z jugoslovanskim konzulom ki je dal na razpolago avtomobil za iti v kraj San Benito (Sveti Benedikt) kjer naj bi obiskal še več slovenskih družin.

Leta 1940 je bil med ustanovitelji "Slovenske Krajine" ki je v glavnem združevala Prekmurce živeče v Avellanedi. Bil je nadzornik na prvem generalnem srečanju. Za njih je pater Hladnik maševal v cerkvi Cottolenga Don Orione. Na socialnem področju je veliko pomagal. Lahko omenimo, da je posredoval pri takratnemu predsedniku Argentine, generalu Peronu, za vstop v državo nešteti slovenskih družin ki so prihajale iz Italije, Avstrije in drugih držav, umikajoč se II svetovni vojni.

Med leti 1947 in 1949 so se Slovenci razpršili po različnih krajih, predvsem po Slovenski vasi. On je pomagal, da so Slovenci lahko kupili zemljišča, zidali hiše, dobili službe in zgradili slovenske domove (društva). K maši so hodili v cerkev Svetega Jožefa. Leta 1956 se je tam namestil red sv. Vincencija kjer so zgradili cerkev Marije Kraljice, ki je bila povzdignjena v župnijo leta 1973.

Leta 1937 je obiskal družine ki so živele v Pompeju in je takoj zaznal stanje duhovne in materialne revščine v tistih krajih. Avgusta 1949 je v Argentini sprejel škofa Gregorija Rožmana, ki ga je takoj odvezal obveznosti kot izseljenskega duhovnika in pooblastil naj zgradi v Pompeju novo župnijo, ne da bi pozabil na rojake živeče v Slovenski vasi.

31.maja 1950 je bil imenovan za vikarija Sv. Jožefa v Pompeju z odobritvijo nadškofa monsinjorja Solarija, kar je bilo bistveno za njegovo življenje in za našo skupnost.

Od takrat naprej je neutrudno delal za župnijo ki jo danes imamo: zgraditev cerkve, hiše in farne dvorane (otvoritev je bila 7.avgusta leta 1950), šole pod imenom Fatimske Marije, ustanovitev biltena "Glasnik Sv. Jožefa iz Pompeja" (januarja 1954), itd.

S povečanjem kapele svetega Jožefa so prinesli romarsko sliko Fatimske Marije 1.septembra 1951. Med pripravami, brez vednosti iz strani nadškofa Solarija o slovesnosti, je 1.septembra izdal odločbo o ustanovitvi župnije Svetega Jožefa iz Pompeja, ravno na dan sprejetja romarskega kipa. In ravno zaradi tega usodnega dejstva so imenovali Fatimsko Marijo kot zavetnico nove župnije in monsinjor Hladnik je bil prvi župnik.

Izpeljal je tudi misel, da bi ustanovil skupnost redovnih sester in za to ga je podprla sestra Odilija. Zgradil je hišo za njih in začel z zgradbo otroškega vrtca. Frančiskanske sestre so prišle k Svetemu Jožefu 24.maja leta 1956.

Vendar, pastoralno delo našega prvega župnika ni bilo samo v župniji. Zaznal je potrebo verskih središč v obrobju. Od leta 1960 dalje je začel z velikim poslanstvom s štirimi središči: Župnija svetega Jožefa, Klub Bela Zvezda, Villa Elvira in Fiorito.

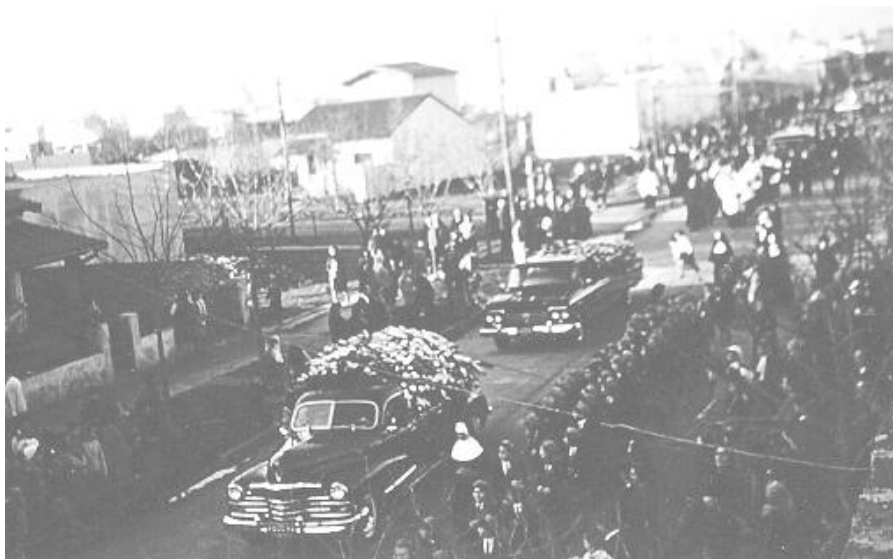
Z misijonskim zagonom je zgradil dve kapeli: v Caraza (ulici Groenlandia in La Paz, danes Fatimska župnija) in v Fiorito (župnija Sv. Križa, ki spada pod škofijo Lomas de Zamora). Postavil je temeljni kamen za kapelo v Villa Elvira (župnija Naša Gospa iz Itati, iste škofije). Vse te kraje je obiskoval na konju po makadamskih cestah, s tramvajem ali peš.

Veliko je naredil za Pompej. Posredoval je pri provincialnih oblasteh v La Plati za dosego tlakovanja zemljišč v bližini župnije Svetega Jožefa in razširitev na okolico. Namen je bil združiti asfalt iz Av. San Martin z že obstoječim na ulici 25 de Mayo. Proti letu 1956 je dosegel tlakovanje najbližnjih ulic do župnije. Otvoritev del je bila s slovesnim maševanjem Janeza Hladnika 25.maja 1963.

Po velikem tednu 1961, 22. aprila, ga je papež Sveti Janez XXIII imenoval za monsinjorja, zaradi del kot izseljenski duhovnik in župnik Pompeja.

Bolečina na peti ga je mučila že od otroštva in zaradi tega je moral večkrat v bolnico. V zadnjih dneh je sam zahteval težko operacijo. Po osmih tednih v bolniški sobi je umrl 20.junija 1965 ob 7.zjutraj v bolnici Svetega Jožefa v centru Buenos Airesa. Na parah je ležal v cerkvi Svetega Jožefa iz Pompeja. Ob 13 uri so pripeljali truplo in obisk ljudi je bil neprestan. Kropili so ga celo noč. 21.junija ob 14ih je daroval mašo zadušnico škof Schell s somaševanjem številnih duhovnikov in ob prisotnosti ogromne množice. Po maši je bila procesija do cerkve Marije Kraljice. Za žalostinke in spominski govor sta poskrbela monsinjor Anton Orehar in Janez Petek.

Procesija je nadaljevala pot do pokopališča v Lomas de Zamora. Tam so se od njega poslovili člani župnije, šole, cerkve Marije Kraljice in slovenske skupnosti: monsinjor Orehar, Luciano Rojas (predsednik pastoralnega sveta župnije Sv. Jožefa), Antonija Matijevich (v imenu šole), Jože Repovž in Viktor Sulčič. Truplo so položili v grobnico družine Henri-Abal.

Posmrtno ostanke so pripeljali v našo župnijo 20.junija leta 1967. Njegov zgled še živi med nami in imamo ulico ki je bila po njem imenovana.

Osebna pričevanja o patru Janezu Hladniku:

Zdenko Rot: Slovenec, 89 let, prijatelj patra Hladnika.

“Bil sem član zbora in gledališke skupine patra Janeza. Učil in vodil nas je njegov brat Ignacij, ki je umrl lansko leto. Bila je prva gledališka skupina ki smo jo imeli. Zbirali smo se ob nedeljah. Zbor je vodil Ignacij Hladnik ki je bil glasbeno nadarjen in smo peli pri slovenski maši. Z nami je bil Špacapan ki se je poročil z Janezovo sestro Angelo, tudi Ivanka in Jana Gorše...”

“Pater Janez me je poročil in krstil moja starejša sinova. Mislim, da je moja poroka bila prva, prvi slovenski par ki se je poročil v Argentini leta 1951. Obred je bil v slovenščini, ob petju slovenskega zbora, katerega član sem bil čez 50 let. V soboto zjutraj sva se civilno poročila, popoldan pa cerkveno v župniji Svetega Jožefa. Ni bila z sv.mašo, ker takrat ni bilo običajno ob sobotah. Ko sem ga vprašal če me bo poročil nama je rekel “Pridita” (vedno je tako govoril). Dodal je: ti dobro veš kaj smeš in česa ne smeš, samo datum povej. In tako naju je poročil. Občasno, ob nedeljah smo šli skupaj z njim na izlete v Mercedes, San Vicente, na tovarnjaku. Bili smo ves dan skupaj”.

MATRIMONIO DE

DON Zdenko Rot
hijo de Don José
y de Doña Ignacia Hladnik
nacido en Maribor, Eslovenia
el día 22 de 1907 de 1907
domiciliado en Mercedes, Argentina

CON

DOSA Jana Gorše
hija de Don Ignacio Gorše
y de Doña Ignacia Hladnik
nacida en Maribor, Eslovenia
el día 5 de 1923
domiciliada en Mercedes, M. B. A.

Celebrado el día 24 de May de 1951
Registrado en el libro 1 pag. 94

PARROQUIA
SAN JOSE DE FORTI
LIT. Juan Hladnik
El Cura Párroco

“Ko smo prišli v Argentino leta 1947 z Ignacijem Hladnikom, je Janez prišel na pristanišče s tovornjakom, prišel nas je iskat. Bilo nas je 13 Slovencev. Peljal nas je na ulico Austria in Santa Fe v centru. Župnija v bližini je imela prazno hišo in Janez nas je tam nastanil. Potem nam je poiskal službo pri Slovencih ki so prišli v Argentino med leti 1929/30. Poznal je nekoga ki se je ukvarjal z dražbo zemljišč in preskrbel polovico bloka zemljišč do Hornos, ker nismo imeli kje živeti. Dobil sem parcelo za 35 pesov, plačati sem moral v desetih letih. Dobil je zemljišča v slovenski vasi, zelo poceni, bilo je polje. Težko je bilo, prišli smo iz vojne, a hvala Bogu, da smo prišli, večina tistih ki smo se borili proti komunizmu, proti Titovi Jugoslaviji, 15.000 mož, smo bili prodani Angležem, skupaj s tistimi ki so ušli iz Srbije in Hrvaške. Angleži niso hoteli družin ki so ostale v Italiji in Avstriji. Amerikanci so hoteli mlade ljudi, samske, brez kompromisov. Pater Janez je prišel do Perona (takratnega predsednika Argentine) s prošnjo, da bi sprejel vse te ljudi v Argentino. In to je tudi dosegel. Prišli so vsi: starejši, otroci, bolniki, celotne družine. Njemu se moramo zahvaliti, da smo tu. Lahko smo izbirali med Južno Afriko, Avstralijo ali Argentino. Če njega nebi bilo, ne vem kaj bi bilo z nami. Bil je hvaležen in je nesel pušeljc vrtnic Eviti, Peronovi ženi, da bi odobrili prihod Slovencev”.

“Spominjam se, da je pridigal proti komunizmu. Imel je nasprotnike zaradi tega. Ko je nastopila komunistična vlada v Jugoslaviji, so sem pošiljali agente, da so o njem poizvedovali. Pater Janez je dobival informacije po Slovencih, politikih ki so živeli v Združenih Državah Amerike in so bili v Sloveniji proti komunistična manjšina. Imel je jasne ideje glede politike, veliko je vedel. Predno je prišel v Argentino je bil neke vrste novinar v Zagrebu, na Hrvaškem, za poročanje in za lastno informiranje. A bolj kot to ga je zanimalo pastoralno delo”.

“Leta 1955, z zažigom cerkva v Caraza, je organiziral skupino ljudi, da je branil kapelo. Grozili so mu ker ni pustil da bi v cerkvi obesili sliko “Svete Evite”. Rekli so, da bodo vse zažgali”.

“Počasi je začel graditi cerkev Sv. Jožefa iz Pompeja. Če je manjkala vreča cementa je šel k Illobre in s samokolnico pripeljal vrečo do župnije. Tudi zidal je sam. Ko je koga srečal na ulici ga je prosil naj mu po službi pride pomagat. In vsi so mu pomagali. Delal je vzporedno z drugimi. Pripeljal je nune v župnijo, za kar je zaprosil setro Odilijo. Potem je začel s Carazo, nadaljeval s Fiorito in Itati”.

“Lahko povem anekdoto: včasih je bil tunel pod cerkvijo, tam so bile učilnice za katekizem. Pater Janez jih je uporabljal ponoči, da je tam nastanil ljudi ki jih je srečeval na ulicah. Člani zbora smo mu kupili čevlje, ker njegovi so imeli luknje. Teden dni kasneje smo videli osebo ki je nosila tiste nove čevlje in on je še naprej nosil “ta stare”. Podaril mu jih je. Tudi starega človeka je sprejel, ni imel kje bi stanoval, vzel ga je k sebi in mu je pomagal kuhati in prati perilo”.

“V zadnjih letih je veliko trpel zaradi neke rane. Ko je imel 5 ali 6 let je skočil skozi okno, si zabodel nekaj v peto in nikoli se ni pozdravil. Ni šel k zdravniku, stara mama ga je poskusila zdraviti kakor je mogla. Zaradi tega, ga domači niso pustili da bi delal na polju in so ga poslali študirati. Vedno je imel probleme z ного in je končno umrl zaradi tega, zaradi okužbe”.

“Spomnim se ga kot delavec, res ni imel počitka. Imel je skromno, poljsko dušo in življenje na polju je bilo težko. Imel je veliko dela na župniji, ampak si je vzel čas, da je obiskal vse Slovence. Prišel je v Argentino s poslanstvom: obdržati naše ljudi skupaj in skrbeti za njih. Ni bil pretirano strog, z malim se je zadovoljil. Bil je miren človek, a vztrajen v svojem. Marsikaj so o njem govorili, a živel je za druge, za župnijo in je z veseljem obiskoval na konju svoje ljudi”.

“Jaz bi se mu zahvalil ker nas je rešil. Če njega ne bi bilo, se bi bilo zgubilo veliko ljudi. Rešil nas je fizično, duhovno in materialno”. Vsa njegova dela ostanejo in se ne pozabijo. Človek mora biti hvaležen”.

Pričevanje Lidije Aide Garau:

“Najbolj se spominjam ko je pater Janez prišel na obisk k moji stari mami Isolini, ko se je že mračilo. Moja teta Aida mu je prinesla emajlirano posodo z vročo vodo. Sezul si je škornje v skritem kotičku dnevne sobe, dal noge v posodo in vzdihnil. Tako si je odpočil saj je ves dan prehodil, obiskoval bolnike.... Dali smo mu jesti in malo poklepetali. Ko je odhajal je pustil vso hišo osvetljeno. Osebno, od petega leta naprej sem prebila veliko ur v cerkvi. Moja stara mama me je peljala zelo zgodaj, ona je bila zadolžena za rože, za zvonove, in vse tisto kar se tiče prve jutranje maše. In jaz sem šla s pogledom za njim, ničesar ni spregledal. Ko sem bila stara šest let, sem šla k prvemu svetemu obhajilu. Udeležila sem se intenzivnega seminarja katerega sta mi podala on in moja stara mama”.

“Spominjam se tudi praznovanja pri starih starših, 12. julija 1952, ob priliki srebrne maše patra Janeza (slika). Pekli smo meso na žaru. Takrat je šel k prvemu svetemu obhajilu moj stric Fernando Peroni, ki je hodil z mojo teto Aido. Moj stari oče, Eugenio Garau, je doživel nepozaben dan. Naslednjega dne je pa odšel v večnost”.

Pričevanje Alicie Caruso:

“Ko je pater Janez umrl, smo šli peš do pokopališča v Lomas de Zamora; ogromno ljudi je bilo. Ko so prinesli njegovo truplo v župnijo je bil siv jesenski dan (20.junija 1967). Pripeljali so ga z gasilskim avtomobilom. Bilo je ganljivo za nas, da smo ga ponovno imeli v cerkvi Svetega Jožefa”.

“Ko smo vadili za gledališko predstavo, sem bila v tunelu, in tam sem lepila neke papirje in poslušala radio. Prišel je zraven in mi rekel, naj ga ugasnem ker porabi veliko elektrike. Rekla sem mu, da je na baterije in mi je odgovoril: “Nič hudega čigav je, vseeno ga ugasni”. Nikoli ni razumel tega. To je dejstvo kako je pazil na denar. Živel je vedno z istim oblačilom. Talar je imel vedno kakšno sled opeke. Potem je odstranil ostanke in šel maševat. Ko so ga imenovali za monsinjorja je imel talar z živimi, rdečimi gumbi. Enkrat sem videla, da mu manjkajo gumbi na rokavu in sem ga opozorila. Rekel mi je “pusti, naj vsi izpadejo, ko potujem z avtobusom me ljudje opazujejo in nočem vzbujati pozornosti”. Vedno rečem, da sem imela možnost, da sem poznala pravega svetnika. Najlepše zame je bila poroka z Oskarjem, maja leta 1968. Pustila sem mu poročni pušelj v župniji, na grobu kjer sedaj počiva”.

Spomini Janeza Hladnika:

“Stric Janez, duhovnik, me je povabil da grem za nekaj časa k njemu. Bil je dober človek, imel je veliko srce. Ljudje so ga radi izkoriščali. Dajal jim je delo in ko so ga prosili za predplačilo ali za obleko, jim je dajal in včasih jih ni videl nikoli več. Ko sem ga opozoril mi je rekel: “Janez, ti si še mlad in ne poznaš sveta. Naše delo ni kopičiti bogastva. Možno je, da me okrog prinašajo ampak boljše je, da mi oni vzamejo kot da bi sumili, da jim jaz kaj vzamem”. Zaradi tega in še mnogo drugih dejstev sem se odločil, da bom duhovnik. Ko sem to povedal materi, je jokala od sreče in mi je rekla, da je bil najsrečnejši dan v življenju”.

“Prva misel na Argentino: leta 1928 sem dobil v roke časopis kjer je pisalo o tisočih Slovencih ki so šli v Argentino in niso imeli nikogar, da bi jim govoril o Bogu v lastnem jeziku”.

“Prišel sem v Buenos Aires z ladjo (1936). Bila je nedelja in sem obvestil nekatere ljudi o mojem prihodu. A niti pes me ni prišel čakati. To me je zelo potrlo, zato sem se potem vedno potrudil, da sem čakal tam ko je kdo prišel”.

“Škof, glavni vikarij Antonio Rocca, me je toplo sprejel, pogledal osebne dokumente in me poslal v duhovniški dom na ulici Condarco 553. Grem poiskati slovenske rojake... Na nekem srečanju, so me povabili na oder in sem se predstavil: “Prišel sem vam povedati, kaj bi vam rekla mati ko ste odhajali proti Argentini. Prišel sem, da pomagam pri vzgoji vaših otrok, da vas spomnim odkod prihajate in vsako nedeljo vas bom čakal v cerkvi na Av. Del Campo ob deseti uri. Ponujam vam tudi naročnino za revijo Duhovno Življenje ki izide enkrat mesečno”. “Bilo je veliko Slovencev v La Paternal, Devoto, Saavedra in San Martin. Predvsem pa v Avellanedi. Slednjim sem posvetil veliko časa”.

“Delovno mesto sem dobil v porodnišnici Ramon Sardá, katero so vodile Sestre “Del Huerto” – Getsemani (Oljska Gora). Vsak dan sem šel v bolnico in tam učil katekizem. Koliko so razumeli mojo španščino, mi ni znano. Vem pa, da so me pozorno poslušali in v enem letu sem poročil 150 parov ki so živeli skupaj”.

“Po nekaj tednih prihoda, sem hotel vzpostaviti stik s sestrami Sv. Vincencija Pavelskega. Vedel sem, da jih je kar nekaj v Buenos Airesu, med katerimi je izstopala sestra Odilija. Z veseljem me je sprejela v bolnici Alvear. Bila je seznanjena z mojim prihodom saj se je moja sestra pridružila njihovemu redu”.

“Sredi leta 1945 sem dobil pismo z novico katere sem se vedno bal: 20.000 naših ljudi...tisti ki so imeli srečo, so ušli v Avstrijo in Italijo. Sedaj so v taboriščih in čakajo, da jim kdo pove kam bi lahko šli. S temi novicami sem začel ukrepati. Čutil sem, da moram pokazati zakaj me je Bog poslal v Argentino. Novoizvoljeni predsednik Peron je začel izpeljavati lastne projekte. Oktobra 1946 so se začeli uresničevati. Tako kot jaz, je veliko ljudi mislilo, da bi se lahko celotno izpeljali s pomočjo izgnancev. Zvedel sem, da dobra znanka, Vida Čebren, dela s sestro neke Ministrice. Ker z dobrimi kontakti lahko prideš marsikam, sem poskusil srečo. In se je res posrečilo, minister za zdravstvo Ramon Carrillo mi je odprl vrata do Perona. Spremil me je k njemu 20.novembra 1946. Jaz sem čakal in molil, Carrillo je pa pripovedoval Peronu ves položaj. Nenadoma se Peron pojavi pred menoj in mi reče: “Vem zakaj prihajate in vam dam častno besedo. Naj pridejo vsi, naj si bo 10 tisoč ali več. Take ljudi potrebujemo”... V enem tednu sem imel že prvi seznam prvih tisočih imen”.

“Najprej je prišlo 15 mladih fantov med katerimi je bil moj brat Ignacij (julija 1947). Bili so ganjeni do solz. Naložili smo jih na tovornjak in smo jih peljali v hišo na ulici Austria. Brat je bil srečen ker je dobil dnevno plačo za 7 pesov. Takoj je prišla druga skupina, pod vodstvom patra Janeza Urbanca. Bilo je okoli 30 oseb, nekateri poročeni z otroci. Z njimi je prišel Tone Boštjančič, ki naj bi se potem nastanil v Lanusu in mi je skozi 20 let pomagal pri gradnji v Pompeju”.

“Leta 1937 sem našel pot v Pompej. Tam je bilo nekaj slovenskih družin in sem jih vsako leto obiskoval. Leta 1945, ko sem iskal zemljišča kamor bi lahko nastanil svoje ljudi, pride do mene gospa Maria, katero sem poznal iz Avellanede. Maria Ivanič, poročena Arambašič, je imela hišo blizu kapele in mi je rekla, da bi bilo lepo, da bi šel v Pompej. S patrom Košičkom sva začela misliti za nakup hiše. On bi tam živel in bi začel z delom za novo župnijo. Tako se je delalo in potem je bil imenovan za župnika pri Sv. Judu Tadeju. Leta 1949 je pater Košiček šel vsako nedeljo v Pompej in se je veliko žrtvoval, da bi kapela napredovala. Potrebovali smo odobritev lokalnega škofa, patra Casanove, iz Remedios de Escalada. Ko je prišel z avtomobilom in se znebil blata je rekel “Kako lahko pošljem duhovnika sem? Ni samo blato, tudi revščina je velika, verjetno bi od lakote umrl”. Ko sem zvedel za komentar in vedoč potrebe ustanovitve župnije v Pompeju, sem poslal obširno pismo monsinjorju Solariju kjer mu tudi povem, da jaz ne bi od lakote umrl ker imam tam brata in sestro. Dal sem mu častno besedo za vztrajanje pri delu ko bi se enkrat začelo”.

“Prišel je ponovni udarec. Satan je hotel na vsak način preprečiti začetek del v Pompeju. Pojavil se je človek z lastniškimi certifikati zemljišča kjer je bila kapela. A Eugenio Garau se ni vdal. Zvedelo se je, da je bil tisti človek sorodnik pokojnega lastnika, niso pa uredili procesa dedovanja ker je bilo zemljišče tako malo vredno, da ni imelo smisla izpeljati postopka. Davki niso bili nikoli plačani. Zato je Eugenio Garau pospešil postopek, da mu zemljišče nič več ne pripada, ker po 30 letih ga ni nihče zahteval. Tako je bil rešen zadnji problem in je nadškof ustanovil župnijo Svetega Jožefa iz Pompeja. Jaz sem bil prvi vikar”.

“V službi cerkve in naroda” je bilo Hladnikovo življensko vodilo in tudi podnaslov njegove knjige spominov **“Od Triglava do Andov”**.

Prevedel Damijan Ahlin, kulturni referent slovenskega doma v Karapačaju, pesnik in prevajalec, član folklorne skupine Maribor, karapačajskega pevskega zbora ter gledališke skupine istega društva.

Buenos Aires – Argentina – Oktober - 2015